

Nr 54.

Af herr **Skarstedt**, *angående viss förutsättning för löneförhöjning åt distriktsveterinär.*

I årets statsverkproposition föreslås under nionde hufvudtiteln (punkt 7) en omorganisation af veterinärväsendet, som förvisso är af behovet påkalladt. Förslaget upptager bland annat äfven en reglering af distriktsveterinärernas löner och i samband därmed en höjning af det hittills beviljade statsanslaget för detta ändamål. Distriktsveterinärernas löner skulle härigenom höjas från 1,500 kr. med ett ålderstillägg af 500 kr. efter väl vitsordad *tioårig* tjänstgöring till 1,800 kr. med ett ålderstillägg af 400 kr. efter väl vitsordad *femårig* tjänstgöring. Statsbidraget, som nu utgår med 500 kr. till minimilönen och 100 kr. till ålderstillägget, skulle enligt Kungl. Maj:ts förslag höjas till resp. 600 och 200 kr.

Det är med anledning af denna del af förslaget, jag skulle vilja göra några erinringar. Att distriktsveterinärernas ekonomiska förmåner äro långt ifrån afundsvärda i den dyrtid, som nu råder, får väl anses obestriddigt, och det är därför med tillfredsställelse, man tager del af statsrådets och chefens för jordbruksdepartementet framställning i detta ärende. Jag har emellertid ansett det vara på sin plats att i detta sammanhang påpeka ett förhållande, som inom vida kretsar varit föremål för anmärkningar, hvilka onekligen varit särdeles befogade.

Det torde vara allmänt bekant, att herrar veterinärläkare äro eftersökta som ombud för husdjursförsäkringsanstalter. Att de mottaga dylika uppdrag är ju förklarligt nog, då de gifvetvis därigenom bli i tillfälle att i någon mån öka sina årsinkomster. Men då ombudet för försäkringsanstalten är samme tjänsteman, som är den på orten ende kompetente att afgifva intyg om sjukdoms- och olycksfall, som kunna föranleda nedslaktning af försäkradt djur, eller rörande dödsorsaken i fall,

Bihang till Riksdagens protokoll 1912. 3 saml. 21 häft. (Nr 54—57).

då detta påfordras, kommer en sålunda engagerad veterinärläkare icke så sällan i ganska skef ställning. Exempel därpå kunna anföras från olika delar af landet. Landtmännen berätta ofta om det egendomliga bemötande, de få röna af dessa försäkringsombud, då de hos dem anhålla om intyg, som berättiga till utfående af försäkringssumman för djur, som anses böra nedslaktas på grund af sjukdom af en eller annan art. Det ligger i öppen dag, att frestelse till undfallenhet för försäkringsanstaltens intresse föreligger för anstaltens ombud. Och om, såsom inträffat i ett fall, som jag själf haft tillfälle att kontrollera, ägaren till en sjuk häst nekas intyg om nödvändigheten att nedslakta djuret, oaktadt enhvar omdömesgill kunnat konstatera, att det måste betraktas som upprörande djurplågeri att hålla detsamma vid lif, då må man icke förvåna sig öfver, att man kan finna den dubbelställning, som veterinären här måste intaga som å ena sidan allmänhetens och å andra sidan försäkringsanstaltens förtroendeman, mycket betänklig. I det här nämnda fallet måste veterinären, sedan han blifvit uppmärksamgjord på den omständigheten, att saken förefölle icke så litet miss-tänkt, vidtaga en efterbesiktning, som — lyckligtvis för det dödssjuka djuret — ledde till att hästen nedslaktades och dess ägare utfick försäkringssumman.

Att frestelser till undfallenhet för en ekonomisk beroendeställning innebär en fara, kan belysas med ett annat exempel, som visserligen icke berör försäkringsfrågan men dock är betecknande nog för vissa veterinärläkares ställning till djurskyddssaken. Ett bryggeribolags direktör hade åtalats för att en svårt selbruten häst användts för körslor. Inför domstolen intygade flera med förhållandet väl bekanta personer, att stämningsspåståendena vore fullt berättigade, men bryggeriets veterinär konstaterade, att det öppna såret ej var af sådan art, att djurplågeri kunde anses föreligga. Bolaget blef också frikändt.

Jag menar sålunda, att det visat sig finnas ett visst berättigande för misstanken, ett veterinärläkarne icke äro alldeles okänsliga för sitt beroende af enskilda företag. För att i någon mån medverka till, att frestelsen för herrar veterinärläkare till undfallenhet för häst- och kreatursförsäkringsanstalternas intressen vid besiktning af sjuka försäkrade djur må bortfalla, föreslår jag,

att Riksdagen måtte besluta, att den i Kungl. Maj:ts statsverksproposition under nionde hufvudtiteln (punkt 7) föreslagna löneförhöjningen må tillkomma distriktsveterinär endast under den förutsättning, att han

icke åtager sig ombudskap eller agentur för häst- eller kreatursförsäkringsanstalt.

Stockholm den 26 januari 1912.

W. Skarstedt.

Nr 55.

Af herr **Roos**, om anslag till understödjande medelst statsbidrag utan återbetalningsskyldighet af myrutdikningar och vattenaftappningar inom andra delar af Sverige än Norrland och Dalarne.

I proposition till innevarande års Riksdag har Kungl. Maj:t hemställt om beviljande af, dels — under benämning Norrländska afdikningsanslaget — 1,100,000 kronor till understödjande utan återbetalningsskyldighet af utdikningsarbeten inom Norrland och Dalarne, och detta vare sig ändamålet är torrläggning af till åker eller äng lämplig jord eller till minskande af bygdens frostländighet, samt dels, under benämning »allmänna afdikningsanslaget», af 350,000 kronor till understödjande utan återbetalningsskyldighet af utdikningsarbeten inom öfriga delar af riket, i sammanhang hvarmed hemställts, att högst 50,000 kronor af sistnämnda belopp må utgå till afdikning af sådan mark, hvars torrläggning afser endast minskning af ortens frostländighet. Därjämte innehåller den kungl. propositionen förslag därom att bidraget ur allmänna afdikningsanslaget för hvarje företag må bestämmas till högst $\frac{1}{3}$ af beräknade kostnaden för afdikning af till åker eller äng lämplig jord, samt till högst hälften af kostnaden för afdikning af sådan mark, hvars torrläggning afser frostländighetens minskande.

Med tillhjälp af de medel, till ett sammanlagdt belopp af 3,300,000 kronor, hvilka under 5-årsperioden 1907—1911 beviljats ur Norrländska afdikningsanslaget, hafva i rundt tal 71,000 har blifvit utdikade, och har kostnaden, hvaraf hälften erhållits såsom anslag, i medeltal uppgått till 93 kronor per har.